

Αγαπητή μου φίλη,

Παλαιότερα, έχω γράψει γράμματα στον σύζυγό σου και στα παιδιά σου για να τους συμβουλέψω για τον τρόπο συμπεριφοράς τους όταν εσύ βιώνες δυσκολίες στην υγεία σου και στον ψυχικό σου κόσμο-πάντα με ρίσκο, γιατί ήμουν άμεσος και λεπτομερής. Έχω επίσης γράψει γράμματα στα παιδιά σου για να τα συμβουλέψω το πώς θα πρέπει ν'αντιμετωπίζουν τον εαυτό τους και την ζωή γενικότερα για να νιώθουν πιο ήρεμοι και δυνατοί μπροστά στα ψέματα και στην υποκρισία της κοινωνίας, πάντα προστατεύοντας την υγεία τους και τον ψυχικό τους κόσμο. Επίσης, έχω γράψει σε σένα και στον σύζυγό σου σκέψεις για τα παιδιά σας όταν αυτά πλέον ξεκινούσαν τις σπουδές τους στο εξωτερικό.

Τα γράμματα αυτά ήταν περισσότερο προειδοποιήσεις παρά συμβουλές,αναγνωρίζοντας τους υπαρκτούς κινδύνους λόγω των προσωπικών καταστάσεων και συνηθειών των παιδιών σας.Οι περισσότερες προειδοποιήσεις και επισημάνσεις αγνοήθηκαν από όλους σας λόγω εγωισμού και αυταρέσκειας, και βεβαίως κάθε φορά οι επιπτώσεις ήταν πολύ οδυνηρές για όλους,ειδικά για τα παιδιά σας-και με την πάροδο του χρόνου αυτό θα γίνεται πιο ξεκάθαρο και περισσότερο αισθητό.Αλλά μετά από τόσες συμβουλές και τόσες καταστροφικές εμπειρίες,δεν έχετε μάθει τίποτα; ή όλοι κάνετε πως δεν καταλαβέnete, στηρίζοντας με πείσμα ένα ανισόροπο και αφύσικο τρόπο ζωής-την "κοινωνική εικονική πραγματικότητα".

Νομίζω ότι ήρθε ο καιρός ν' ακούσεις και εσύ προσωπικά μερικές αλήθειες για το άτομό σου γιατί πιστεύω ότι κανείς δεν το έχει κάνει αυτό στο παρελθόν,ουσιαστικά και αντικειμενικά .Από ότι γνωρίζω ποτέ δεν έχεις επιτρέψει πραγματικές ανταλλαγές απόψεων που να σε αφορούν προσωπικά,προστατεύοντας εσκεμένα τον εαυτό σου από δημιουργικές κριτικές αλήθειες.Παράλληλα,με τις τακτικές σου και τις προτεραιότητες σου μηδένιζες συστηματικά τις πιθανότητες να ωριμάσεις και να εξελιχθείς σαν προσωπικότητα,δηλαδή να προσεγγίσεις σε βάθος την ίδια την ζωή.Επέλεξες το εύκολο,κρύφτηκες μέσα στην "εικονική πραγματικότητα"της κοινωνίας και τα ψεύτικα παιχνίδια της, χάνοντας επαφή με τις πραγματικές ισοροπίες της ζωής και του εαυτού σου.Αυτός είναι και ένας από τους βασικούς λόγους που δεν αντέχεις να παίζεις χαρτιά για την διασκέδαση,όπως κάνω εγώ.Το θεωρείς ανάθεμα,ακόμα και με ένα παλιό καλό φίλο. Μέ ξέρεις πολλά χρόνια,όπως και γνωρίζεις πολύ καλά πόση φροντίδα και αγάπη έχω προσφέρει σε δικούς σου ανθρώπους "που λες πως αγαπάς".Γνωρίζεις επίσης πόσο αγώνα έχω κάνει για τη ποιότητα ζωής των ανθρώπων γενικότερα-ιδιαίτερα των νέων που ο κόσμος των ενηλίκων τους έχει επιβαρύνει ψυχοσωματικά και τους έχει αποδιοργανώσει τελείως.Πολλοί από αυτούς τους αγώνες που καρποφόρησαν δεν έγιναν με γνώμονα την ιδιοτέλεια ή την κοινωνική καταξίωση όπως πολύ καλά γνωρίζεις.Καί εσύ μετά από τόσα χρόνια και με μεγάλη ευκολία ,στηρίζοντας τις ανασφάλιές σου και τον εγωισμό σου,έρχεσαι και ανερείς τις μνήμες σου και την συνείδησή

σου για ένα ευτελές παιχνίδι χαρτιών.

Ο βαθμός επιθετικότητας και άρνησης που μου πέρασες ήταν η απόλυτη αγένεια για ένα παλιό καλό φίλο και καλεσμένο που ήρθε να περάσει τρεις μέρες μαζί σας. Όλες οι κινήσεις σου εκείνη την ωραία καλοκαιρινή βραδιά στο εξωχικό σου αποσκοπούσαν να με κάνουν κάποια στιγμή ν' αντιδράσω με θυμό και αγανάκτηση. Φυσικά το επόμενο βήμα σου ήταν να μου προσάψεις δήθεν κατηγορίες μπροστά στον μικρό σου γιό για προσβολή και ανεπίτρεπτη συμπεριφορά. Τίποτα τυχαίο!! Όσο για τον ακραίο ανταγωνισμό σου να θέλεις με κάθε τρόπο να κερδίζεις το είχαν πάρα πολλές φορές επισημάνει και τα παιδιά σου και ο σύζυγός σου παίζοντας μαζί σου τυχερά παιχνίδια όπως το τάβλι και τα χαρτιά. Χρόνια τώρα είμαι μάρτυρας του εθισμού σου για προσωπικό ανταγωνισμό, για προσωπικές επιτυχίες, για προσωπική κοινωνική καταξίωση και για προσωπικές νίκες. Για σένα αυτές οι ατομοκιστικές μάχες είναι η αρχή και το τέλος, και όπως επαληθεύουν τα γεγονότα, είσαι διατεθειμένη να θυσιάσεις τα πιο ιερά και ουσιαστικά στοιχεία της ζωής γι' αυτές τις επιδερμικές επιδιώξεις.

Πάντως, προσωπικά δεν πιστεύω ότι αυτή η ξαφνική σου επιθετικότητα προς το πρόσωπό μου ήταν αποκλειστικά αποτέλεσμα ενός εθισμού αυτοεπιβεβαίωσης. Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι είχε επίσης να κάνει με ένα απέραντο εγωισμό και μια απέραντη αυταρέσκεια να βάλεις ξανά το μικρό σου γιό μέσα στα δικά σου τα γρανάζια, παρά το γεγονός ότι αυτά τα ίδια γρανάζια εδώ και πολύ καιρό τον έχουν υπονομεύσει σε βάθος και σε έκταση μέσα από σοβαρά ψυχοσωματικά νοσήματα και αλλόκοτες συναισθηματικές συμπεριφορές.